

„Už zase vidím ty tvoje modré oči. Zasvítily ti.“

Lekla se, co všechno v nich mohl vidět, ale sama sebe už poněkolkáté okřikla. Proč si myslí, že se druzí dostanou do hlavy k jejím myšlenkám?

„No jo,“ řekla jen, vlastně nikdy nevěděla, jak má na takové věty reagovat.

Než došli k jejímu autu, setmělo se.

Podala mu ruku. „Moc děkuju, bylo to fajn a těším se na pivo.“

Sklonil se k ní a rychle ji políbil na ústa. Taková ta pusa, co je úplně nevinná, vítací a rozlučovací, ale zároveň by mohla být nevinná trochu víc. Cítila na svém horním rtu slabé vlhko. Kousek jeho úst. Celé to trvalo zlomek vteřiny. Jako mávnutí motýlích křídel, co na druhém konci světa spustí hurikán. Anna byla v tu chvíli druhý konec světa.

Sedla si do auta a nechala ještě otevřené dveře. Něco si chvíli povídali. Když pak odjížděla, nebyla si vůbec schopná vzpomenout co. Pořád cítila mokřý otisk jeho úst. Pustila jednou rukou volant a prostředníčkem si přejela přes rty. Voněl jí. Když se k ní ze své výšky sklonil, pohnul se vzduch a ona cítila něco velmi příjemného, směs parfému a jeho kůže. Když má být spolu dvěma lidem dobře, musí si vonět, hlásala kdysi velmi populární teorie. Už to zažila. Ten, s nímž všechny poměruje, voněl, až se jí dělalo mdlo. Žádná voda po holení, žádný parfém, jen jeho tělo. Když zavře oči, dodnes si tu vůni dokáže vybatvit. Potkávali se i potom, co to mezi nimi skončilo. Museli se potkávat, když je David jedním z nejlepších kamarádů Honzy.

David byl jediný, kdo Annu opustil. Zůstala s prázdnými rukama, překvapená, vyděšená, probuzená ze snu o lásce, která láme skály. Zbyla jí jen strašlivá bolest, kterou se rozhodla tajit. Kdyby ji tehdy vykřičela do světa, vybrečela, vyvztekala se, možná by její další milostný život vypadal jinak. Jako když rozříznete ránu a necháte z ní vytékat hnis, až je úplně čistá a sama se zahojí. Jenže to Anna neudělala, ještě bolavou ji zašila, navrch zafačovala, zalepila, přikryla plachtou. Udělala všechno, co se dalo, aby vypadala jako hrdinka, kterou nic nezlomí. Pevná a cynická. Protože právě její jemnost Davidovi vadila, stejně jako nerozhodnost a závislost. Byla moc mladá na to, aby dokázala odhadnout, co se mužům nelíbí, a hrát s nimi hry. Vlastně se to nenaučila nikdy, jen se rozhodla, že to zamaskuje.

Objevil se Tomáš a Anna si byla jistá, že zadupal Davidův stín sto sáhů pod zem a ještě předtím ho nechal rozsápat lvy. Myslela si to sedm let. Dokud na Davida nenarazila na ulici. Krátké setkání, při kterém si stačili vyměnit pár zdvořilostních frází, jí připomnělo, co v životě chtěla. Jako kdyby se znovu podívala na svět brýlemi, které mají dioptrie přesně pro její oči, zatímco doteď koukala přes igelit. Měla Tomáše ráda a nechtěla ho opustit, už jen proto, že spolu vychovávali Vandu. Jen už si nebyla jistá, jestli Davidovo prokletí skutečně zlomil.

Dodnes neví, jestli to bylo tím, že si nasadila ty správné brýle a viděla, co předtím vidět odmítala, nebo tak Tomáš reagoval na její vnitřní proměnu. Nastal očistec.